

Перевіряти Книгу Мормона молитвою чи Біблією?

"А якщо кому з вас не стачає мудрости, нехай просить від Бога, що всім дає просто, та не докоряє, - і буде вона йому дана" (Якова 1:5).

Коли місіонери ЦІХСОД проводять свої бесіди, майже завжди вони просять співрозмовників молитися з приводу Книги Мормона, щоб Бог відкрив, чи від Бога ця книга. Книгу Мормона вони пропонують як подарунок і називають її "Новим Одкровенням про Ісуса Христа". Наполягаючи молитися про Книгу Мормона, вони цитують Якова 1:5: "А якщо кому з вас не стачає мудрости, нехай просить від Бога, що всім дає просто, та не докоряє, - і буде вона йому дана". Підґрунтям для подібних прохань служить переконання, що "великим і остаточним свідченням про Божественність Книги Мормона є свідчення Духа чесному шукачеві істини" (Доктрина Мормонів, с.99). Це переконання ґрунтується на досвіді Йосипа Сміта, коли, посилаючись на Якова 1:5, він молився, щоб дізнатися, яка релігія правдива (див. "Розповідь пророка Йосипа Сміта", ЦІХСОД, 1984, с.2-4), і на словах, що записані в самій книзі Мормона: "І, коли ви отримаєте ці писання, я благаю вас спитати Бога, Отця Вічного, в Ім'я Христа, чи правдиві вони; і якщо ви спитаєте зі щирим серцем та правдивим бажанням, з вірою в Христа, Він відкриє вам правду про них силою Духа Святого" (Мороній 10:4). При цьому очікується, що Бог має підтвердити богонатхненність книги Мормона, і надішле відчуття тепла у ділянці живота чи яесь умиротворення тому, хто молиться.

Вивчення Якова 1:5 в контексті розділу свідчить про те, що цей текст був звернений до віруючих людей, а не до невіруючих, як застосовують його мормонські місіонери. Контекст також свідчить, що даний текст навчає нас, що всі спокуси та випробування служать для формування у віруючих певних якостей, які ніяким іншим способом не можуть бути вироблені. Нічого стосовно Книги Мормона тут не сказано, більше того, цей текст не каже нам про роль молитви як про спосіб випробування на достовірність. Якщо цей текст і говорить про молитву та про її зміст, то відповідь на молитву полягає не в почуттях, а в "мудрості". Згідно з Біблією, зокрема з книгою Приповістей Соломонових, мудрість пов'язана з розумом, а не з почуттями (див. Прип. 8:12: "Я, мудрість, живу разом з розумом, і знаходжу пізнання розважне," і Прип. 14:33: "Мудрість має спочинок у серці розумного, а що в нутрі безумних, те виявиться.").

На чому ж варто будувати наше ставлення до Книги Мормона? На відчуттях і почуттях чи на мудрості та на розважному пізнанні? В Прип. 2:6 сказано: "Бо Господь дає мудрість, з Його уст - знання й розум." Тому нам варто звернутися справді до Господа, бо Він мудрість "всім дає просто та не докоряє" (Як. 1:5). Його відповідь ми вже можемо знайти в писанні, що містить Його слова знання та розуму - в Біблії.

Ця книга розповідає нам про ситуацію (Дії 17:10-12), схожу на відвідання місіонерів ЦІХСОД. Апостол Павло прийшов до Верії і проповідував в синагозі. Те, що приніс Павло, було новим вченням для Верійських євреїв, які в той час мали Старий Заповіт. Як видно з контексту, Павло побудував свою проповідь про Христа на писанні Старого Заповіту. Тому те, що він говорив, не було повністю чуже для Верійських євреїв. Однак вчення, яке вони чули з вуст Павла, відрізнялося від того, що їм було відоме до цього часу. Щоб прийняти правильне рішення, верійці звернулись до того одкровення, яке вони вже мали - до Старого Заповіту. Вони щоденно розбирали писання, щоб

упевнитися, чи все саме так, як говорив їм Павло. Вони не просто молились Богові з проханням вказати їм, чи від Нього це вчення, яке Павло їм приніс, але вони звернулися до Божого Слова, яке дає мудрість. Результатом їх порівняння вчення Павла та Старого Заповіту було те, що численні з них увірували в Євангелію.

Якби вчення Павла суперечило Старому Заповітові, то євреї відштовхнули б його як людське вчення. Але оскільки воно не тільки не суперечило Старому Заповітові, але й узгоджувалося з ним, то вони прийняли Євангелію як новину від Бога, чим вона насправді й була.

Нам варто підтримати методу мудросердих верійців. Ми не маємо потреби спиратися на оманливі відчуття і приписувати їх Святому Духові. Але варто звернутися до Його Слова - Біблії, яке Він вже дав нам, і, розбираючи його щоденно, перевірити, чи справді Книга Мормона необхідна, і чи вчення, викладене в ній, дане нам від Бога.

Справді, нам варто мати мудрість від Бога і знати, у що і чому ми віримо, чому відкидаємо те або інше, бо глупота веде до омани та віри у хибні вчення: "Мудрість розумного - то розуміня дороги своєї, а глупота дурних - то омана" (Прип. 14:8).
